

Lezen en tekst: Marcus 7:24-30

Gemeente van Jezus,

Slide Foto van zwemmers in zee

De zee is echt heerlijk! Wie van jullie gaat er wel eens naar het strand? En wie durft er dan ook de zee in? Wat vind je het lekkerst aan de zee?

Toch moet je ook oppassen. De zee heeft soms gevaarlijke stromingen. Soms is er onder water een mui. Dat is een sleuf tussen twee zandbanken. En daar stroomt het water met redelijke kracht richting de zee. Je drijft zomaar af.

De reddingsbrigades die adviseren dan om je eerst maar mee te laten voeren. Dat lijkt eng. Want je komt steeds verder van de kust. Maar op een gegeven moment buigt de stroming af. En wordt zwakker. En dan kun je rustig weer richting de kust zwemmen.

Meebewegen dus met de stroming. Niet ertegen in gaan zwemmen. Dat is heel vermoeiend en het lukt je vaak niet. Maar eerst meebewegen en dan weer terug. En dan vind je vanzelf weer vaste grond onder je voeten.

...

Nou, dat is precies wat de vrouw hier doet. Ze beweegt mee met Jezus. Maar als ze dan voelt dat er ruimte is. Dan neemt ze die ruimte ook. En vind ze vanzelf weer plek om te staan. Want dan geeft Jezus zich gewonnen.

Slide **Jezus geeft zich gewonnen**

Slide Moe

Mijn broeder en mijn zuster, Jezus is moe. Vind je het gek. Hij is onafgebroken in de weer. Moet ook nog eens over zijn schouder kijken, omdat hij zich niet geliefd maakt. De leiders willen hem het liefst een kopje kleiner maken. Dus hij trekt zich terug naar het gebied van de heidenen. Een uitlegger zegt: hij gaat even op vakantie. Even onder de radar. Even geen mensen.

Genezen kost blijkbaar energie. Liefde voor je naaste vergt inspanning. En constant in discussie is dodelijk vermoeiend. En hij weet: hij moet nog wel even. Zijn tijd is nog niet gekomen. Zijn werk is nog niet klaar. Dus even uit de drukte. Hij moet energie opdoen. Straks gaat hij terug naar Israël. En dat loopt al snel uit op zijn tocht naar Jeruzalem om te lijden en te sterven. Nog even rust.

Ik vind dat bemoedigend. Jezus, de volmaakte mens. Hij is tegelijk net zoals wij. Niet een God van ver weg. Geen onvermoeibare maar tegelijk onbereikbare superster. Nee, moe. Hij weet dus wat het is als je niet uitgerust raakt. Als je achter adem komt in het leven. Dit maakt zijn uitnodiging meteen zoveel krachtiger als hij zegt:

Slide Matteüs 11:28-30

Jezus komt dichtbij. In Hebreeën staat dat hij weet wat het is om te lijden. Dat we een hogepriester hebben die weet wat het is om mens te zijn. Echt mens. Wat komt onze Heiland hier dicht bij ons staan. Naast je in de kerk zitten. Hij kent je gedachten en weet van je energie. Of je gebrek er aan. Hij kan het allemaal meevoelen. Zo dichtbij wil God komen.

Maar dan lijkt hij afstand te nemen.

Slide Afwijzend

Want er is een vrouw die ontdekt dat hij daar is. Ik weet nog wel dat we met het gezin van mijn ouders een keer aan het meer van Annecy kampeerden. En we zagen daar een dominee met zijn gezin op de camping. En één van ons stond af te wassen naast een dochter van de dominee. En vroeg: 'jouw vader is toch dominee?' Het meisje reageerde zeer afstandelijk en nors met een 'ja'. Daarna groetten ze ons niet meer en liepen ze met een boog om ons heen. In die vraag zat blijkbaar zoveel dreiging. Alsof wij een beroep op hem zouden doen. Alsof we zouden vragen of hij zondags op de camping voor zou gaan. We weten niet wat er door haar gedachten ging. Maar ik kan het wel begrijpen. Als je rust wilt. En je wordt herkend. Dan houd je afstand.

Jezus doet dat ook. Er wordt geklopt. Er is grote kans dat Jezus met zijn leerlingen ligt te eten. Dat wordt aangenomen, omdat hij in zijn voorbeelden altijd aansluit bij de praktijk. Een broodmaaltijd. Rust en verbondenheid. En dan komt daar die vrouw en die verstoort dat.

Ze kent haar plaats. Uit de gekozen beschrijving kunnen we weten dat het een voorname Griekse vrouw was. En toch knielt ze voor deze Jood. Ze noemt hem verderop ook Heer. Ze heeft blijkbaar veel over deze man gehoord. De blijde boodschap over zijn werk en zijn persoon is ook buiten de landsgrenzen bekend geraakt. En ze is in behoorlijke nood. Ze heeft nogal wat te vragen. Haar kind is ziek. We weten niet precies wat. Maar het is behoorlijk ernstig. Een onreine geest. Dat is de benaming. Kan van alles zijn.

Ze is ten einde raad, deze vrouw. En ze heeft gehoord dat Jezus altijd tijd voor mensen maakt. Altijd ruimte heeft voor de nood van zijn naaste. Ze smeekt hem. Als je kind iets overkomt. Als je je eigen vlees en bloed ziet lijden. Dat is zo zwaar. Dan zou je alles wel willen geven. En dat doet deze vrouw. Knielen voor een jood. Als vrouw in een mannengezelschap binnengaan. Ze moet nogal wat overwinnen. Maar ze kent haar plaats. Als een smekeling, zo komt ze tot de troon. Nederig en ootmoedig.

Maar wat gebeurt er dan? Heeft ze dat goed gehoord? Hebben wij dat goed gelezen? We kennen Jezus toch? Dit past toch niet bij dat beeld. Hij vergelijkt de vrouw met een hond. Een heidense hond, zoals de fanatieke Joden in die tijd naar de andere volken keken. Ik kan het bijna niet geloven dat Jezus dit zegt. Is het zijn menselijkheid, zijn vermoeidheid, waardoor hij op deze manier reageert?

Natuurlijk is het zo dat hij allereerst voor zijn eigen volk komt. God is met zijn beloften trouw aan zijn eigen volk. Wat hij Abraham beloofd heeft: ik zegen jou. Dat is het eerste. En dan pas komt de rest: jij

zult tot zegen zijn. Met Pinksteren gaat de wereld open. Maar nu is het heil allereerst voor de Joden. Gods eigen volk. Het zijn harde woorden die ik niet van Jezus verwacht. Maar zo iets moet de verklaring zijn.

Tegelijk is er iets anders. Een ervaring die wij ook hebben. We weten van Gods genade. En klampen ons vast aan de liefde van Jezus. En tegelijk komen ook wij wel eens voor een dichte deur te staan. Als je al heel lang bidt om verandering van een situatie waar je mee zit. Of vervuld bent van een verlangen, dat je regelmatig aan de Heer voorlegt. Of je bidt om genezing, maar het gaat alleen maar slechter. Je wilt zo graag dat blokkades weggaan, maar het lijkt maar niet te lukken. Of je hebt een valkuil waar je regelmatig in valt. En zeker, hij is wel minder diep geworden, maar je raakt er maar niet van af. Of je bidt om bekering van mensen die je lief zijn. Dat ze, zoals God beloofd heeft, iets van hem mogen ervaren. Maar het komt maar niet. Je staat voor je gevoel voor een dichte deur. We kennen die ervaring allemaal wel.

Zoals deze vrouw. Het brood is voor de kinderen. Je moet je beurt afwachten. ... Maar dan kan mijn dochter wel dood zijn, tegen die tijd. Ik kan haar geen moment langer zien lijden. ... Ongetwijfeld gedachten van de vrouw. Hoe reageert ze?

Slide Aandachtig

Hoe reageer je, als je afgewezen wordt door Jezus? Je kunt boos weglopen. Schelden, kwaad worden. Zo'n God hoef ik niet. Dan kan hij nog zo menselijk en dichtbij zijn, maar zo iets doet voor mij de deur dicht. Je raakt je geloof kwijt. Langzaam maar zeker. In een God die aandacht heeft voor iedereen. En die liefde is. En zomaar ebt het weg. Wat heb je nou aan zo'n geloof?

Je kunt ook heel berustend reageren. Schouders ophalen. Of jezelf zelfs kleineren. Blijkbaar doe ik er niet zo toe in Gods ogen. Blijkbaar is het niet voor mij. Je komt met de moed der wanhoop nog wel in de kerk. Maar overtuigd is het allemaal niet. Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren. Blijkbaar houdt God niet van mij. Je blijft wel geloven. Maar God is op afstand.

Beide houdingen duiden op een verkeerd Godsbeeld. Want God heeft in ieder geval één ding beloofd. En dat is: ik zal er zijn. Voor jou. De zegen van Abraham gaat naar alle volken. Ook naar deze Griekse vrouw. En ook naar jouw Hollandse hart. God is er. En hij belooft op jou betrokken te zijn. Dat is in de doop tegen je gezegd. En in de verkondiging en het Bijbellesen mag dat bevestigd worden. Elke keer opnieuw. Ik zal er zijn.

En dat is wat de vrouw ook proeft. Blijkbaar merkt ze op dat Jezus nog niet zich afwendt. Zo van: einde van dit gesprek. Nee, hij verliest haar niet uit het oog. En dan doet ze wat een gelovige moet doen. Deze Griekse vrouw gaat jou en mij daarin voor. En dan zie je twee dingen:

Ze blijft nederig. Ze kent haar plek. Noemt Jezus Heer. Roept hem niet met de vuisten gebald ter verantwoording. Zegt niet: dat kun je niet maken. Nee. Ze reageert ook niet boos op dat woordje 'honden'. Nee, ze beseft dat ze eigenlijk niet bij Gods volk hoort. Maar ze luistert wel goed naar wat Jezus zegt.

Tegelijk neemt ze geen genoegen met een 'nee'. Ze gelooft dat Jezus dit niet kan maken. Ze gaat met hem in gesprek. Ze ervaart Jezus blijkbaar toch zo dichtbij. Dat hij er wel voor haar is. Dat ze dus met hem in discussie gaat. Ze denkt: dit kan niet waar zijn. Hier neem ik geen genoegen mee.

En daarin is ze een prachtig voorbeeld voor ons. Ze neemt God, ze neemt Jezus serieus. En tegelijk neemt ze ook zichzelf serieus. God sluit een verbond met mensen. En dat verbond is een evenwichtige relatie. Ook een echte relatie. Waarin je met elkaar praat en discussieert. Waarin je het soms met elkaar oneens kan zijn. En waarin je geen genoegen neemt met afstand. Zo wil God het. Dat je je plek kent. Maar dat je dan ook je plek kent. Jij bent geliefd kind. Gods hart gaat naar je uit. Dan ben je kleiner dan hij. En tegelijk ben je in gesprek met hem. En hij neemt je serieus.

De vrouw is een kei in omdenken. Wat een vondst. De honden krijgen kruimels. Ze appelleert hier aan iets bij Jezus waarvoor hij gevoelig is. De kinderen, dat zijn de Joden. Gods volk op dat moment. En die kinderen die zitten gewoon te knoeien met hun eten. Er vallen niet maar kruimels. Er vallen heel brokken van tafel. De Israëlieten schatten het levende brood niet op waarde. Velen haken af en de leiders willen Jezus zelfs dood. Hij biedt zich aan als hun redding. Maar velen hoeven hem niet. Juist toen het ging over het levende brood, in Johannes 6. Juist toen haakten velen af. Jezus is nu ook niet voor niets de grens over gegaan om even bij te komen. En dat proeft de vrouw.

Ze bestookt Jezus met argumenten. Is vasthoudend in haar gebed. Zoals Mozes eens toen God niet meer mee wilde na het gouden kalf. Zoals Abraham toen hij het opnam voor Sodom. *Als er nou nog tien gelovigen zijn, zou u de stad dan verwoesten?* Zoals Jakob toen hij God vasthield na het gevecht. *Ik laat u niet gaan. Eerst een zegen.* Zo is deze vrouw.

En God laat zich verbidden. Jezus laat zich overtuigen.

Slide Overtuigd

Jezus geeft zich gewonnen. Laat zich overtuigen. Hier zie je dat jouw relatie met God een serieuze relatie is. Waarin Jezus zich laat overtuigen. Hij is niet onbewogen op afstand. Hij is op jou betrokken en serieus met je in gesprek. Jezus laat zien wie God is. Hij zegt: als je mij ziet, dan zie je mijn Vader. Dus zo is God. Niet hoog op zijn troon. Onbereikbaar ver. Nee, juist heel dichtbij. Dat zie je in Jezus. In alle verhalen van zijn leven. En dat bereikt hij ook voor jou en mij. In Hebreeën staat, dat we met vrijmoedigheid tot God kunnen naderen. Niet angstig, zoals je een onvoorspelbare dictator tegemoet treedt. Maar vrijmoedig. Omdat je weet dat hij luistert. En oprecht in jou geïnteresseerd is.

Dat laat Jezus zien. En dan hier met een vrouw. Dat is revolutionair voor die tijd. Dat je een vrouw aandacht geeft. En dat je ook nog luistert naar haar argumenten. Ja, dat je je zelfs gewonnen geeft.

Zij gaat het gevecht, zij gaat het gesprek met God aan. En is daarin een voorbeeld voor ons. Je plek kennen. Zeker. Nederig. Ootmoedig. Maar in dat woord ootmoed zit ook het woord moed. Ze heeft de moed om geen genoegen te nemen met een 'nee'. Omdat ze beseft dat God jou serieus neemt. Dat een relatie met Jezus een echte relatie is. Een geen *fake-verbond* waar de één alles bepaalt en de ander niets in te brengen heeft. Wij kunnen wel degelijk God verbidden.

Jezus geeft zich gewonnen. Hij is overtuigd. *Dat heb je goed gezegd. Ga maar rustig naar huis. De kwade geest is al weg uit je dochter.* (BGT) En dat blijkt zo te zijn. Dat is wat één kruimel genade kan doen. Jezus is echt heel machtig.

Slide Overtuigend

Ik vind dit een overtuigende geschiedenis. Deze God wil ik. Zoals Jezus hem laat zien. Je bent niet alleen maar overgeleverd. God neemt het verbond serieus. En neemt dus jouw gebeden, wensen en verlangens serieus. Je kunt echt met hem in gesprek. Hij luistert. En hij doet heus niet altijd wat jij van hem verlangt. En ook niet op het moment dat jij het wil. Soms moet je geduld met hem hebben. En af en toe weet hij wat beter voor jou is. Hij is en blijft wel je Vader. Die iets verder kijkt dan jij.

Maar hij neemt mij wel serieus. Ik hang er niet maar wat bij. En dus moet je met hem meebewegen. Zoals hij met jou meebeweegt. Soms drijf je misschien een stukje van hem af. Dat is dan jouw gevoel. Maar er komt een moment dat je weer richting zijn armen kunt zwemmen. En dan blijkt hij er altijd al bij geweest te zijn. Dus geduld hebben. Soms wordt dat van je gevraagd. Geduld met God. En aanhouden. Zoals bij een mui op het strand. Beweeg mee met God. En verlies hem niet uit het oog. Hij is dichterbij dan je denkt. En je mag weten dat hij vatbaar is voor argumenten. Dat hij serieus naar je luistert. En altijd het goede met je voorheeft.

Amen